

**Pojęcie filii / oddziału przedsiębiorstwa
dla celów podatkowych
oraz aktualne informacje podatkowe**

Uwe Komm
mgr ekonomiki finansów
doradca podatkowy

Wykład z dnia 28 listopada 2014 r.
Seminarium dla UNI-BUD
Warszawa

- 1. Informacje ogólne**
- 2. Różnice wobec niemieckiego sposobu pojmowania terminu filia / oddział**
- 3. Filia / oddział w rozumieniu prawa podatkowego (VAT)**
- 4. Aktualne zmiany w procedurze odwrotnego obciążenia podatkiem VAT**

1. Informacje ogólne

1.1 Dla dochodów z działalności gospodarczej art. 7 DBA (umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania) zawartego z Polską przewiduje się zasadniczo prawo do opodatkowania zysków w kraju siedziby przedsiębiorstwa. W zakresie, w jakim zysk został wypracowany przez oddział w innym państwie, **(państwo bieżącej siedziby oddziału)** państwo to może opodatkować zyski oddziału. Warunki traktowania jednostki gospodarczej na zasadach oddziału uregulowano w art. 5 DBA.

1.2 Uprzedmiotowanie oddziału zgodnie z treścią art. 5 DBA w Polsce

Zgodnie z niniejszą konwencją określenie „Oddział” oznacza stały zakład produkcyjny/usługowy, z pomocą którego prowadzona jest całkowita lub częściowa działalność gospodarcza przedsiębiorstwa.

Termin „Oddział” obejmuje swym znaczeniem w szczególności:

- Siedzibę zarządu oddziału,
- Siedziby pododdziałów,
- Siedziby biur lokalnych,
- Lokalizację zakładów produkcyjnych,
- Lokalizację warsztatów,
- oraz lokalizację kopalni, złóż ropy naftowej, gazu ziemnego, kamieniołomów a także lokalizację innych pokładów zasobów naturalnych, podlegających eksploatacji.

1.2.1 Uprzedmiotowanie oddziału poprzez utworzenie "zakładu stałego"

Utworzenie zakładu stałego firmy obejmuje wszelkie formy zakładów, w których prowadzona jest działalność gospodarcza, podlegająca rozporządzeniom ordynacji podatkowej i służąca wykonywaniu tej działalności przez podatnika. Siedziba zakładu stałego nie musi być własnością podatnika. Wystarczy, że przedsiębiorstwo nabędzie odpłatne lub nieodpłatne prawo do korzystania z przedmiotowych obiektów dla celów prowadzenia działalności gospodarczej.

Prawo dysponowania obiektem nie przysługuje podatnikowi, jeżeli poszczególne pomieszczenia obiektu używane są przez podatnika jedynie "od czasu do czasu".

Zgodnie z treścią art. 5 DBA wszelkie formy obiektów o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym, stanowiące jedynie zaplecze biznesowe, jak np. magazyny, punkty informacji handlowej, nie są kwalifikowane w kategorii zakładów stałych.

1.3 Tworzenie tymczasowych oddziałów przedsiębiorstwa dla celów budowlano-montażowych

Zgodnie z art. 5 ust. 3 DBA wykonywane prace budowlane lub montażowe tylko wtedy kwalifikowane są jako oddział, jeżeli czas wykonania robót przekracza okres **12 miesięcy**. W przeciwieństwie do formy zakładu stałego istnieje możliwość utworzenia tymczasowego podmiotu do obsługi określonego zamówienia budowlano-montażowego.

1.3.1 Właściwe obliczanie terminów

Podmiot powstaje w chwili rozpoczęcia działalności gospodarczej w miejscu prowadzenia prac budowlanych lub montażowych. Dla jego zaistnienia wystarczy rozpoczęcie prac przygotowawczych. Jego istnienie kończy się wraz z chwilą zakończenia prac. Zazwyczaj jest to termin dokonania odbioru prac budowlano-montażowych.

Skarb Państwa przyjmuje następujące założenia przy obliczaniu obowiązujących terminów:

Początek biegu terminu: Rozpoczęcie prac w miejscu budowy

- Zasada: Miarodajnym czynnikiem jest przybycie pierwszej osoby na plac budowy, nie ma przy tym znaczenia, czy jest to pracownik przedsiębiorstwa, czy też podwykonawcy.
- Wykonywanie typowych prac budowlanych nie jest w tym przypadku kluczowe, już podjęcie działań przygotowawczych, takich jak np. wykonanie pomiarów geodezyjnych powoduje rozpoczęcie biegu terminu.

Zatrzymanie biegu terminu

- Ze względu na sezonowe lub inne tymczasowe przerwy krótkoterminowe w wykonaniu prac zalicza się do nich (np. złe warunki pogodowe, strajki, niedobory materiałów).
- Powszechnie występujące przerwy w wykonaniu prac nie powodują przesunięcia ani zawieszenia biegu terminu.

1.3.2 Wspólne rozliczanie kilku przedsięwzięć budowlanych

W przeciwieństwie do pojęcia zakładów niemieckich, określonych zgodnie z treścią §12 ordynacji podatkowej (AO), art. 5 ust. 3 DBA nie uwzględnia tematyki wspólnego rozliczania wielu przedsięwzięć budowlanych. Skutkiem takiego podejścia z jednej strony jest to, że dochody uzyskane z prac budowlano-montażowych, wykonanych na terenie jednego państwa źródłowego nie mogą tworzyć jednolitej wartości dla danego zakładu. Z drugiej strony jednak nie można ich traktować w sposób odizolowany, o ile są one faktycznie ze sobą powiązane.

Zgodnie z wytycznymi administracji finansowej, przedsięwzięcia budowlane, skupione w promieniu 50 km należy rozliczać wspólnie, ponieważ przyjmuje się, że na takim obszarze zamawianie materiałów oraz koordynacja pracowników może odbywać się w sposób centralny.

W tej kwestii zasady zarządzania oddziałami ustanawiają następujące kryteria:

- Wyliczenie czasu trwania samodzielnego wykonania prac budowlanych lub montażowych nie będzie stanowiło czasu realnej realizacji danego zlecenia.
- Jako niezależne projekty mogą być traktowane takie, które wykonywane są na rzecz różnych klientów, z wyjątkiem sytuacji, gdy projekty te z ekonomicznego punktu widzenia tworzą logiczną całość.
- Różne projekty, realizowane na rzecz jednego klienta, są zasadniczo traktowane łącznie, jeżeli są one realizowane w ramach jednej umowy i ma miejsce ich geograficzne powiązanie.

- Jeżeli prace, wykonywane są na rzecz tego samego klienta na podstawie kilku umów, ich koszt podlega sumowaniu, o ile w danym przypadku istnieją przesłanki wykonawstwa łącznego.

Do takich przypadków zalicza się:

- wykonanie wielu różnych zleceń w tym samym czasie lub w sposób kolejny, bez dłuższych przerw pomiędzy terminami ich realizacji, oraz
 - wykonanie wielu różnych zleceń w wielu różnych miejscach na terenie powiązanych geograficznie, tworzących większą całość w całościowym aspekcie realizacji projektu.
- Prace budowlane, powiązane z bieżącą zmianą lokalizacji (np. budowa sieci kolejowych lub dróg) lub też budowa obiektów pływających są zasadniczo uznawane za całość z ekonomicznego lub geograficznego punktu widzenia, bez względu na ograniczenie ich zasięgu do 50 km.

Federalny Trybunał Finansowy obstaje jednak przy interpretacji indywidualnej. W związku z tym łączenie przedsięwzięć budowlanych jest w zasadzie niemożliwe. Wpływ Federalnego Trybunału Finansowego na zarządzanie finansami nie jest jednak nieograniczony. W kwestii rozliczania kosztów działalności budowlanej i montażowej wg przepisów umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (DBA) brane są pod uwagę następujące aspekty:

1. Pomiedzy wykonywanymi pracami zachodzi ścisły związek czasowy: Podczas okresu wykonywania najdłuższego zlecenia zrealizowano także krócej trwające zlecenia.
2. Wykonywane prace mają podobny charakter.
3. Prace wykonywane są na rzecz tego samego zleceniodawcy.
4. Pracy koordynowane są organizacyjnie przez krajową osobę kontaktową, która była zaangażowana w proces negocjowania warunków umowy i której prywatny adres korespondencyjny był dostępny dla wszystkich podwykonawców zagranicznych w celu obsługi całej korespondencji krajowej.

Powyższe fakty świadczą o istnieniu korelacji gospodarczych pomiędzy różnymi pracami budowlanymi, a tym samym łączne rozliczanie usług budowlanych i montażowych jest wg DBA zgodne z zarządzeniem administracji finansowej.

1.4 Utworzenie oddziału poprzez personalne ustanowienie przedstawiciela zgodnie z art. 5 ust. 5 DBA

Jeżeli w interesie przedsiębiorstwa działają inne osoby niż niezależny przedstawiciel w rozumieniu art. 5 ust. 6 DBA i są one uprawnione do zawierania umów w imieniu przedsiębiorstwa w państwie docelowym oraz wypełniają one swą funkcję w sposób trwały, wówczas przedsiębiorstwo traktowane jest tak, jakby posiadało zakłady stałe na terenie danego państwa w odniesieniu do wszystkich osób wykonujących te czynności na rzecz przedsiębiorstwa.

O tym, czy ustanowiono stałego przedstawiciela w rozumieniu przepisów DBA rozstrzyga się w podejściu indywidualnym. Głównym podmiotem stosowania tych przepisów są prokurenci oraz ustanowieni pełnomocnicy, u których właściwość ta wynika z treści zawartej umowy o pracę.

Kolejną przesłanką uznania jest fakt regularnego zawierania umów w imieniu firmy. Udzielone pełnomocnictwo nie musi być pełnomocnictwem ogólnym..

1.5 Oddział zakładu usługowego

W polskiej wersji umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (DBA) brak jest jednoznacznych przepisów, regulujących status oddziału zakładu usługowego. Jeżeli na przykład polski usługodawca od dłuższego czasu działa na terenie Niemiec, nie warunkuje to jednocześnie konieczności ustanowienia oddziału. Takie niemieckie podejście do tej kwestii zostało faktycznie potwierdzone w nowelizacji przepisów OECD z 2008 r. Zgodnie z treścią nowelizacji konieczność utworzenia oddziału zakładu usługowego określana jest każdorazowo przez specjalną regulację art. 5. Niektóre państwa ignorują jednak te wymogi, należą do nich między innymi Czechy i Słowacja.

Federalny Trybunał Finansowy w wyroku z dnia 04.06.2008 r. wydał następującą opinię:

- Działalność, prowadzona w pomieszczeniach partnera kontraktowego, sama w sobie nie prowadzi według Federalnego Trybunału Finansowego do konieczności utworzenia oddziału, nawet wtedy, gdy jest wykonywana na przestrzeni kilku lat.
- Kwestia czasu trwania działalności musi być dodatkowo wzmocniona okolicznościami, wskazującymi na lokalne zasiedzenie.
- Ostatecznie, istotnym aspektem jest to, czy nastąpiło "zakorzenienie" przedsiębiorstwa w miejscu wykonywania działalności gospodarczej.

2. Różnice w niemieckim pojęciu terminu "Oddział"

Chociaż na pierwszy rzut oka, według przepisów niemieckich, definicja pojęcia oddziału jest porównywalna do polskich przepisów z art. 5 DBA, zawiera ona jednak znaczące wyjątki, takie jak działania przygotowawcze lub pomocnicze, dotyczące takich obiektów jak np. magazyny, które w rozumieniu polskich przepisów DBA nie stanowią oddziałów.

Podczas gdy zgodnie z brzmieniem polskiego art. 5 DBA działalność gospodarcza może być wykonywana poprzez założenie firmy, według niemieckich przepisów §12 AO (ordynacji podatkowej) istnieje możliwość utworzenia zakładu stałego, o ile zakład ten (lub inna inwestycja) służy prowadzeniu działalności przedsiębiorstwa. Jako termin prawny, używany w umowach, merytoryczne znaczenie terminu zakład jest zgodne z treścią §12 AO. W odniesieniu do wykonywanej działalności jest on jednak w pewnym stopniu zawężony. Utworzenie nowej firmy musi służyć przedsiębiorstwu w sposób trwały, czyli dłużej niż 6 miesięcy, jednak bez ograniczenia do okresu 12 miesięcy dla prac budowlanych i montażowych, zgodnie z treścią polskiego art. 5 DBA.

Kolejna ważna różnica występuje w przypadku oddziałów realizujących prace budowlane i montażowe. Zgodnie z niemieckim prawem podatkowym zakład stały zaistnieje po upływie 6 miesięcy. Według polskich przepisów DBA zakład stały zaistnieje dopiero po upływie 12 miesięcy.

Niemieckie prawo podatkowe nie przewiduje konieczności personalnego ustanowienia oddziału. Zgodnie z prawem niemieckim możliwe jest jednak utworzenie zakładu stałego przez przedstawiciela przedsiębiorstwa, wyposażonego w odpowiednie pełnomocnictwo.

3. Oddział dla celów podatku obrotowego

W celu wykorzystania mechanizmu odwrotnego obciążenia konieczne jest, aby usługi świadczone były przez podmioty, posiadające swą siedzibę za granicą. Jeżeli jednak usługi są świadczone przez krajowy oddział przedsiębiorstwa zagranicznego, przeniesienie obowiązku podatkowego nie znajduje zastosowania. Oznacza to, że przedsiębiorstwo zagraniczne musi zarejestrować oddział krajowy w innym państwie członkowskim i tam, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zadeklarować należny podatek VAT.

Pojęciu zakładu stałego przypisywane jest dodatkowo szczególne znaczenie.

Zakład stały, podlegający wewnątrzkrajowemu opodatkowaniu występuje wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- Dostateczna ilość personelu oraz środków trwałych,
- Dostateczny czas trwania realizacji powierzonych zleceń,
- Dostateczna struktura dla autonomicznej realizacji usług.
 - Własne kontrakty,
 - Własna księgowość, wystawiająca rachunki we własnym imieniu,
 - Własna decyzyjność, np. w zakresie zakupu towarów.

Systemowa dyrektywa, dotycząca podatku VAT stosuje w miejsce używanego w ustawie o podatku obrotowym pojęcia "zakładu" pojęcie "oddział stały".

W związku z tym określenie podmiotu (podatkowego) jest identyczne z tym, wymienionym w treści art. 44 ust. 2 dyrektywy systemowej Unii Europejskiej jako "oddział stały".

Przykład 1:

Polski przedsiębiorca P świadczy usługi na rzecz niemieckiego przedsiębiorcy D. P ma swoją siedzibę w Polsce, skąd świadczy powyżej wspomniane usługi.

P świadczy na rzecz D inne usługi, które podlegają opodatkowaniu w Niemczech. Podmiotem zobowiązanym do zapłaty podatku od wykonanej usługi jest D, jako beneficjent (mechanizm odwrotnego obciążenia).

Modyfikacja:

Usługa jest świadczona przez niemiecki zakład stały polskiego przedsiębiorstwa P.

Także w tym przypadku usługi świadczone przez P podlegają opodatkowaniu w Niemczech. Tu nie stosuje się jednak mechanizmu odwróconego obciążenia. Oznacza to, że P musi wykazać na swoim rachunku wartość niemieckiego podatku VAT oraz zarejestrować się w Niemczech jako płatnik podatku VAT.

Również dla innych rodzajów usług, w szczególności w przypadku doradztwa i usług świadczonych w ramach umowy o dzieło, decydujące jest to, czy usługa świadczona jest na rzecz niemieckiego zakładu stałego, czy też przedsiębiorstwa zagranicznego z siedzibą w Polsce.

W tym miejscu należy sprawdzić, czy na dostarczonym polskiemu przedsiębiorstwu rachunku zafakturowano podatek VAT, który w formie zaliczki podatkowej podlega odliczeniu.

W praktyce, wobec polskich przedsiębiorców często stosowana jest procedura zaliczkowego odliczania podatku VAT, który następnie błędnie wykazywany jest przez niemieckich przedsiębiorców w formie niemieckiego podatku VAT. Takie zaliczkowe odliczenie podatku nie przysługuje jednak, jeżeli dana transakcja podlega przepisom procedury odwrotnego obciążenia.

4. Aktualne zmiany w procedurze odwrotnego obciążenia

4.1 Uwagi ogólne

W tzw. procedurze odwróconego obciążenia (art. 13 b UStG) płatnikiem należnego podatku obrotowego nie jest przedsiębiorca, wykonujący usługę, lecz jej beneficjent. Jeżeli wykonawca wykonuje świadczenie, podlegające procedurze odwróconego obciążenia, wówczas jego rachunki muszą **koniecznie** zawierać adnotację o treści "obowiązek podatkowy po stronie nabywcy". Administracja podatkowa zgodnie z treścią pisma Federalnego Ministerstwa Finansów z dnia 25.10.2013 r. dopuszcza również używanie angielskiego terminu "Reverse-Charge" (patrz załącznik 1).

Wskazówka: Regulacje procedury odwrotnego obciążenia, dotyczące zasad naliczania podatków w Europie zgodnie z załącznikiem nr 2..

Jeżeli adnotacja ta zostanie pominięta lub zostanie sformułowana inaczej, nie ma to żadnego wpływu na prawo zaliczkowego odliczenia podatku naliczonego, ponieważ w przypadku zastosowania procedury odwróconego obciążenia nie jest wymagane wystawienie prawidłowej faktury.

Jeżeli usługi, świadczone w ramach procedury odwróconego obciążenia, świadczone są **poza granicą kraju** siedziby przedsiębiorstwa, rodzi się pytanie, czy **rachunki powinny być wystawiane według prawa krajowego, czy też zagranicznego**. Nowej odpowiedzi na to pytanie udzielono w formie zmiany dotychczasowego prawa.

Jeżeli usługi, świadczone w ramach procedury odwróconego obciążenia, świadczone są na terenie kraju (Niemcy) ale przez przedsiębiorców zagranicznych z krajów członkowskich UE w przyszłości zastosowanie znajdą w tej kwestii przepisy prawa obcego państwa członkowskiego UE.

Uwaga:

Powyższa regulacja nie obejmuje przypadków, w których rozliczenie następuje poprzez zapisanie należności w dobro rachunku. W takich przypadkach odbiorca usług musi w swoim zapisie uwzględnić obowiązujące przepisy niemieckie.

Przykład:

Polski przedsiębiorca P świadczy usługi na rzecz niemieckiego przedsiębiorcy D. P ma swoją siedzibę w Polsce, skąd świadczy powyżej wspomniane usługi. P świadczy na rzecz D również inne usługi, które zgodnie z przepisami § 3a ust. 2 pkt. 1 UStG podlegają opodatkowaniu w kraju. Płatnikiem podatku za usługę podlegającą opodatkowaniu jest D jako beneficjent (zgodnie z § 13b ust. 5 pkt. 1 w połączeniu z ust. 1 UStG).

a)

P wystawia rachunek

P jest zobowiązany do wystawienia rachunku zgodnie z polskimi przepisami o rachunkowości.

b)

P i D uzgadniają, że D rozliczy się z P poprzez zapis w dobro jego rachunku.

D jest zobowiązany do dokonania zapisu w dobro rachunku zgodnie z obowiązującymi niemieckimi przepisami o rachunkowości.

Przedsiębiorca zagraniczny to taki przedsiębiorca, który w danym kraju nie posiada stałego miejsca zamieszkania, siedziby, miejsca wykonywania zarządu lub oddziału. Dotyczy to również przedsiębiorców, którzy mają stałe miejsce zamieszkania lub pobytu w Niemczech, ale siedziba ich przedsiębiorstwa, miejsce sprawowania zarządu lub oddziały znajdują się za granicą.

Jeżeli beneficjent, w zależności od okoliczności sprawy, nie posiada jasności co do tego, czy przedsiębiorca świadczący usługi w chwili ich świadczenia posiada swą siedzibę w kraju (np. dlatego, że sytuacja prawna w kwestii faktycznego pobytu przedsiębiorcy w kraju jest niejasna, lub też dane dotyczące przedsiębiorcy nasuwają wątpliwości), beneficjent tylko wtedy nie zapłaci podatku, jeśli przedsiębiorca wykonujący usługę przedłoży mu świadectwo zgodnie z przepisami podatkowymi właściwego urzędu skarbowego ds. opodatkowania jego własnych przychodów ze sprzedaży, że nie jest on przedsiębiorcą w rozumieniu § 13b ust. 7 pkt. 1 i 2 UStG. O wydanie takiego zaświadczenia przedsiębiorca wykonujący usługę musi zwrócić się do właściwego mu urzędu skarbowego. O ile to konieczne, powinien on również w odpowiedni sposób wykazać, że posiada siedzibę na terenie Niemiec (pismo Federalnego Ministerstwa Finansów z dnia 12.10.2013 r.).

Wskazówka:

Zaświadczenie o stałym miejscu zamieszkania w kraju (USt 1 TS zgodnie z załącznikiem nr 3).

Ważne:

Oddział sam w sobie, utworzony przez przedsiębiorcę, posiadającego swą siedzibę poza granicami kraju, nie czyni go z automatu przedsiębiorcą "krajowym". Jeżeli przedsiębiorca świadczy usługi z siedziby zagranicznej, ale posługując się numerem identyfikacji podatkowej VAT oddziału krajowego, wówczas to oddział uważany jest za podmiot biorący udział w transakcji, a beneficjent usług nie staje się podatnikiem na podstawie § 13b UStG (art. 53 systemowej dyrektywy VAT - DVO).

W kwestii tego, czy dany przedsiębiorca jest przedsiębiorcą zagranicznym, zawsze pod uwagę brany jest czas realizacji zlecenia.

4.2 Nowe terminy faktuowania

W niektórych przypadkach wchodzi nowe regulacje, dotyczące kwestii terminu, w którym faktura musi zostać wystawiona. Nowelizacja dotyczy art. 222 podsekcji 1 systemowej dyrektywy VAT, która została zaadoptowana na potrzeby prawa niemieckiego.

W przypadku **usług B2B**, świadczonych w innym państwie członkowskim, podlegających procedurze odwrotnego obciążenia, rachunek musi zostać wystawiony **do 15 dnia następnego miesiąca** (wykazanie obrotu) (§ 14a ust. 1 pkt. 2 UStG w znowelizowanym ujęciu).

Przykład:

Doradca podatkowy D z Düsseldorfu doradzał w sierpniu 2013 r. polskiemu przedsiębiorcy w kwestii podatku od wynagrodzeń. Usługa podlega opodatkowaniu w Polsce na mocy § 3a ust. 2 UStG. Tam też podlega procedurze odwrotnego obciążenia (zgodnie z art. 196 dyrektywy VAT). Doradca podatkowy D musi do dnia 15.09.2013 r. wystawić odpowiedni rachunek za wykonaną usługę. Faktura musi zawierać adnotację **"zobowiązanie podatkowe po stronie beneficjenta"**.

Również w przypadku **dostaw wewnątrzspółnotowych** świadczone usługi będą w przyszłości podlegać obowiązkowi rozliczenia **do 15 dnia następnego miesiąca** (wykazanie obrotu) (§ 14a ust. 3 pkt. 1 UStG w znowelizowanym ujęciu).

4.3 Procedura odwrotnego obciążenia dla usług budowlanych

Federalny Trybunał Finansowy (BFH) odrzucił wyrokiem z dnia 22.08.2013 r. dotychczas prezentowaną przez organy podatkowe interpretację stosowania procedury odwrotnego obciążenia w zakresie wykonanych usług budowlanych. Trybunał BFH orzekł, że obowiązek podatkowy beneficjenta w zakresie wykonanych usług budowlanych powstaje tylko wówczas, gdy odbiorca usług budowlanych sam uzna te usługi za podlegające opodatkowaniu. Zgodnie z wykładnią trybunału BFH szczególnie deweloperzy nie są zobowiązani do zapłaty podatku VAT za usługi budowlane, wykonywane na ich rzecz.

Organy ustawodawcze już w dużej mierze przejęły stanowisko zajmowane dotychczas przez organy podatkowe w nowelizacji § 13b ust. 5 pkt. 2 UStG.

Zgodnie z tym przepisem, beneficjent usług musi zapłacić podatek, jeżeli wykonuje prace budowlane w sposób ciągły. Nie jest konieczne, aby beneficjent usług płacił podatek w konkretnym przypadku od zamówionych prac budowlanych.

Domniemanie ciągłego świadczenia usług budowlanych przez beneficjenta powstaje w chwili przedłożenia przez przedsiębiorcę zaświadczenia z właściwego urzędu skarbowego, ważnego w chwili realizacji usług na okres ograniczony maksymalnie do trzech lat, stwierdzającego, że jest on przedsiębiorcą, świadczącym usługi budowlane (patrz wzór według załącznika nr 4).

Jeżeli takie zaświadczenie zostało wydane, wówczas beneficjent usług jest zobowiązany do zapłaty podatku również wtedy, gdy zaświadczenie to nie ma bezpośredniego przełożenia na przedsiębiorcę świadczącego usługi.

Uregulowane dotychczas na drodze praktyki administracyjnej niekwestionowanie decyzji w przypadkach nieprawidłowego przypisania obowiązku podatkowego beneficjentowi usług zostało obecnie przejęte w treści § 13b ust. 5 pkt. 7 UStG.

Jeżeli obowiązek podatkowy został beneficjentowi usług błędnie przypisany w przypadkach:

- Wykonania usług budowlanych,
- Dostaw gazu ziemnego i energii elektrycznej przez przedsiębiorców krajowych,
- Dostaw złomu przemysłowego oraz złomu użytkowego i innych odpadów,
- Wykonania usług sprzątanie budynków i ich części,
- Dostaw złota,
- Dostaw odbiorników radiowych, komputerów typu tablet, konsoli do gier lub układów scalonych,
oraz
- Dostaw metali szlachetnych i nieszlachetnych,

tzn. to przedsiębiorca świadczący usługi powinien zostać obciążony kwotą należnego podatku, wówczas beneficjent usług mimo to, uważany jest za dłużnika podatkowego, chyba że za sprawą zasady niekwestionowania decyzji zaistniały straty podatkowe.

**BM Partner Revision GmbH Wirtschaftsprüfungsgesellschaft
[Kontrola gospodarcza Sp. z o.o.]**

**BM Partner GmbH Steuerberatungsgesellschaft
[Doradztwo podatkowe Sp. z o.o.]**

Kanzlerstr. 8
40472 Düsseldorf
mail@bmpartner.de

Tel.: +49 / 211 / 96 05 03
Fax: +49 / 211 / 96 05 170
www.bmpartner.de

ZWOLNIENIE Z ODPOWIEDZIALNOŚCI

Informacje zawarte w niniejszych materiałach roboczych mają charakter ogólny i nie stanowią doradztwa w sensie ekonomicznym, podatkowym czy prawnym. Nie mogą one i nie powinny zastępować fachowego indywidualnego doradztwa. W celu uzyskania dalszych informacji prosimy o zwrócenie się o poradę indywidualną.

Zebranie i opracowanie tych informacji zostało dokonane z należytą starannością. Niemniej jednak nie możemy przejąć żadnej odpowiedzialności – z jakiegokolwiek powodu prawnego – za ich prawidłowość, aktualność i kompletność.

Treść niniejszych materiałów roboczych podlega niemieckiemu prawu autorskiemu. Kopiowanie, przetwarzanie, rozpowszechnianie i stosowanie w każdej formie poza granicami prawa autorskiego wymaga pisemnej zgody BM Partner GmbH. Pobieranie i kopiowanie tej strony jest dozwolone tylko w celach prywatnych, nie do użytku komercyjnego.